

нечувани слова. Славейтъ сѣкна пѣсенъта, трепна съ крила и кацна на неговитѣ рамена. Христосъ го взе въ рѣце и замилва тѣй нѣжно малкитѣ криле, както майка милва своето дете.

Юда гледа и не вѣрва очитѣ си... Приблѣжи малката птичка, но тя изви главица на страни.

Гнѣвъ блѣсна въ погледа му.

— Защо не ме иска?

— Не знамъ.

— Сега ще я науча!

Прострѣ за мигъ рѣжа и откѣсна малката главица.

— Юда, що ти стори бедната птичка, та я уби?

Две едри сълзи се отро-
ниха отъ синитѣ очи.

Взе мъртвата глава, тури я до трупа и прошепна:

— О, Господи, дай ѝ душа!

Юда трепна и извика отъ почуда.

Птичката прѣпна съ крила и литна въ сини небеса. Запѣ високо горе, сякашъ, наистина говори.

Юда погледна Христа и извика удивенъ:

— Твоето лице грѣе като слънце! Децата право казватъ, че въ твоята душа живѣе малъкъ Богъ.

Г. Червенковъ

ЦАРИЦА

Отдавна нѣкога живѣла

Царица нѣжна на земята:

Съ очи дълбоки катъ небето

И съ миризъ сладъкъ на цвѣтята.

Като вечерницата свѣтла —

Крилата, хубава и чиста,

Съ огърлица отъ бисеръ само,

Съ корона скъпа и лъчиста.

И тая хубава царица

Живѣла не въ палатъ отъ злато,

А въ чиститѣ сърдца човѣшки,

И се зовѣла — Правда свята...

Б. Гешаковъ